

Պիլիթիս

օօ

Մատենոց աշտօր, իմ ձեռքիս մէջ, թըռչումի սիրտ
մըն է կարծես,
Յուզմունքով լի. տափուկ, շոյող, խրտուրդ ձեռքի
հրաշմանիս պէս.
Անգուստ, ուժեղ թըրթրումներ, սիրաշխարհիդ
խայտամբն առեր,
Հերման թուղթին մատողաշ դաշտին ծաղիկներու
պէս են փըթթեր:

Քամի չըկայ, սիւզ մը թեթև մեզ կը շոյէ միշտ
էջ առ էջ,
Կը սըրքսիմք կը խրտուրդ տերեւներու երգի
մը մնջ.
Թրչում կ'ըլլանք մենիկ ալ կարծես, ճիւղէ ի ճիւղ
կը թըռչլտիմք,
Նոր շիւղեղով կը պնենք բոյնը մեր հագույն, կ'ը-
նենք երկինք:

Հերման ըստինք մըն է կաթով, մօր մը սիրոյն սի-
րով տաքցած,
Մենք գայն կ'ըմպենք կաթիլ կաթիլ՝ ներաշխարհի
հեռով լըցուած,
Մարմնեղբարեանդ բոցին թափով կը խըլըրտի
ամէն հոգի,
Միտքն իր աչքով բեզ նըկարած, բեզ կը դընէ
պատուանդանի:

Դուն ամբաստա ըզգացումով գերըզգայուն ու
խայտախինդ,
Ի՞նչու էր որ ա՛խ խամրելու վախն ունեցար մէ-
ջը սըրսիդ.
Գիբե՞ր անթառամ գարուն դարձած տարիներուն
դէմ յաղթական
Կ'ոգեկոչէ ամէն օր բեզ՝ սիրոյդ անցած նախնուն
վըրամ:

Դու դաշնեղակ անունդ ազատը, ռակեթիլի պէս
վէտվէտուն,
Միշտ պար կուգայ էջերուդ մէջ գերթ թիթեռնիկ
մը անկայուն.
Յանկերգի պէս, մ'լ Պիլիթիս, բաւ անունդ. իսկ
բաւ էր կարծես
Որ դուն անշնչ միշտ մընայիլ արծարծրած բո-
ցերուն պէս:
Փարիզ ՆԱԶԵՆԻ ՏԵՐ՝ ՄԻՔԱՅԷԼԵԱՆ

ՀԻՒԱՆԴԻՒ ԱՆԿՈՂՆԻՆ ՄԵՋ

★

Մէկը ըլլա՛ր
Ինձ հոգատար,
Հարս, քոյր կամ մայր,
Մէկն աք դարձնէր
Բարձին վըրայ
Իմ գըլուխը հըրատապ...
Մէկն որ թրջէ՛ր
Հակատու ու ափ...

Տենդէն կարմրած կոպերուս
Կաթեցընէր քիչ մը յոյս,
Սեղմէ՛ր իմ յոյզ...
Գիշերն ի բուն՝
Գովըս արթուն՝
Տա՛ր կաթիլ մը գովութիւն,
Դըզալ մը դեղ,
Յուսեղ
Ջուրտակ մը խօսք գորովի,
Միտքանքի...
Ջառանցանքիս՝
Արթընցնէ՛ր գիս
Կամա՛ց...
Փարատըր վախս ու կասկած...

Մէ՛կը ըլլար
Հարս, քոյր կամ մայր,
Որ պահպանէր իմ սըմար
Եւ իմ քընար...

Հալէպ, 1927

ՎԱՐՈՒԺՆԱԿ